

Arrest

nr. 165 955 van 15 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2016.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2016 waarbij de beschikking van 25 februari 2016 wordt ingetrokken.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VANZEER, die loco advocaat G. STEENBERGEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 13 juli 1974 geboren in Bagdad, Irak. U bent een soennitische moslim van Arabische origine. U groeide op in de wijk Habibiya. U liep school tot het vierde jaar middelbaar. U ging vervolgens aan de slag bij het ministerie van binnenlandse zaken. U werkte eerst als bewaker en later werd u cameraman. U moest criminelen fotograferen,

pasfoto's maken van de medewerkers, nieuwe gebouwen en projecten filmen en dergelijke meer. U deed dit tot aan de val van het regime van Saddam Hoessein. U trouwde in 2003 met Suhaila J.E.W. en verhuisde naar de wijk Baladiyat. Na de val werkte u als zelfstandige fotograaf. U werd door uw oude directeur van de politie opgebeld met de vraag om terug te komen. U werd geaffecteerd bij de federale politie. Dit keer moest u projecten alsook huiszoekingen filmen om aan te tonen dat de opdrachten uitgevoerd door de politie reglementair verliepen.

Op 25 december 2012 moest u van uw overste, aqid R. Mohamed Ali een opdracht gaan filmen in de wijk el Obeidi. Aangezien deze wijk achter uw wijk Habibiyah lag, kon u te voet naar de afgesproken plaats. Onderweg hoorde u lawaai uit een zijstraatje komen. U keek achter het hoekje en zag vier mannen roepen tegen een man die op de grond lag. Hij werd uitgescholden, geslagen en gestampt. U besloot het tafereel te filmen. Na een vijftiental minuten kreeg men u in het oog en rende u weg. U kwam een patrouille van de lokale politie tegen. Deze ging samen met u ter plekke en jullie vonden een dode man. De politie noteerde uw gegevens en u kon beschikken. De volgende dag ging u naar uw werk en gaf het filmpje aan uw overste. Op 1 januari 2013 was u op weg naar uw werk toen u plotseling tegen de grond geduwd werd. U hoorde kogels en blijkbaar had er eentje uw been doorboord. U merkte dit niet op. U werd vastgebonden en naar een afgelegen huis gebracht waar u gemarteld werd. Men wilde weten waar het filmpje was. Na een tijdje hield u het niet meer vol en u vertelde hen dat u het filmpje aan uw overste had gegeven. U verloor het bewustzijn. Toen u weer bijkwam hoorde u schoten. Het huis was door de politie binnengevallen en u werd bevrijd. Tijdens de aanval van de politie kwam één van uw belagers om het leven. Het bleek het broertje van Abou Deraa te zijn. U werd gedurende een tiental dagen behandeld in het ziekenhuis van Wasti en van Ibn el Haithem. Sindsdien verwisselde u regelmatig van woonplaats. U verbleef bij familie in Bayaa, Mansour en Salhiyah. In 2014 ging u naar Amman. U had iemand gevonden die een visum kon regelen om naar België te gaan. U kwam te laat op uw afspraak bij de ambassade in Amman aan en u ging dan maar terug naar Bagdad. U verliet Irak via de vlieghaven op 25 maart 2015. U vloog naar Istanbul waar u zeven dagen verbleef. U reisde verder via Griekenland naar België. U arriveerde in België op 1 juni 2015 en vroeg dezelfde dag asiel aan. Uw vrouw werd na uw vertrek uit Irak, meer bepaald rond februari 2015, aangesproken in de wijk Habibiyah door mensen die wilden weten waar u verblijft. Ze is daarop verhuisd naar haar broer in Mansour uit vrees dat men haar zoon zou ontvoeren. Uw vrouw verblijft afwisselend bij haar broer in Mansour en haar familie in Habibiyah.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een originele identiteitskaart, een origineel nationaliteitsbewijs, een originele werkbadge, een kopie van een huwelijksakte, een kopie van een woonkaart, een kopie van een medisch verslag, een kopie van een aangifte bij de politie als ook een kopie van de eerste pagina van uw paspoort neer

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierna volgende redenen.

Vooreerst hecht het Commissariaat-generaal geen geloof aan de het feit dat u gefilmd hebt hoe de broer van Abou Deraa een persoon afranselde in een achterstraatje. Volgens uw verklaringen zou uw aandacht getrokken zijn door lawaai afkomstig uit een zijstraat. U keek achter het hoekje en u zag dat vier mensen een persoon aan het slaan en uitschelden waren. U besloot het tafereel te filmen. U zou gedurende tien tot vijftien minuten van achter een muurtje hebben staan filmen hoe een persoon in elkaar geslagen en uiteindelijk vermoord werd (CGVS p.19). Dit is nogal vreemd aangezien u toch werkzaam was bij de politie. Men zou kunnen verwachten dat u hulp ging zoeken, uw dienst op de hoogte bracht of uw eenheid alarmeerde. U heeft niets van dit alles gedaan. U was in de war en wist niet wat u moest doen en dacht dat het beste was om alles te filmen, zo zegt u (CGVS p.20). U beweerde verder dat indien u de politie zou bellen de andere persoon al dood zou zijn. U zette uw betoog verder met de nietszeggende argumentatie dat u geen telefoonnummers bij had en u uw werk dus niet op de hoogte kon brengen (CGVS p.20). Deze elementen zijn evenmin overtuigend om uw gedrag te verklaren. U stelde een veeleer onbegrijpelijke actie voor een lid van de politie. Uit uw beschrijving blijkt dat u op 100 meter tot 150 meter afstand stond van het tafereel. U filmde van achter het hoekje met uitgestrekte arm en kon via het scherpje van uw twintig centimeter grote camera zien wat er gebeurde (CGVS p.19). Bovendien waren de vier mannen dusdanig hard aan het schreeuwen dat u kon horen wat er gezegd werd (CGVS p.21). Ondanks dat u niet van achter het hoekje uit gekomen bent en u niets geroepen hebt, zouden die mensen uw uitgestrekte arm van een afstand van om en bij de honderd meter opgemerkt hebben. Ook dit is niet geloofwaardig. De vier mannen waren immers bezig iemand af te ranselen om hem vervolgens te executeren en een tweede persoon

het zelfde lot toe te brengen. Het is in die zin niet aannemelijk dat ze een uitgestrekte arm op een afstand van honderd meter gaan opmerken. U geconfronteerd met deze bedenking beweerde dat u de afstand misschien fout had ingeschat. Dit verandert in se weinig aan de setting en maakt het gebeuren dan ook niet meer aannemelijk.

Uw verklaringen doorheen het gehoor zijn evenmin coherent. Zo verklaarde u initieel dat u een lokale politieeenheid tegenkwam en hen meedeelde dat u, lid van het ministerie van binnenlandse zaken, net een misdrijf had gefilmd (CGVS p.13). U paste vervolgens uw verklaringen aan en stelde dat u niets over het filmpje tegen de lokale politie gezegd had (CGVS p.20, p.21). U vermoedde immers dat de lokale politie geïnfiltrerd was door de milities en dat het filmpje mogelijks zou verdwijnen als u hen hierover inlichtte (CGVS p.21). Dit zijn diametraal tegengestelde verklaringen en ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Niet enkel over het filmpje waren uw verklaringen niet coherent ook in het vervolg van uw relaas liet u een aantal steken vallen. U verklaarde dat u via uw vriend en collega Raed vernomen had dat de militie naar het werk kwam op zoek naar uw adres. Ze achtten u immers verantwoordelijk voor de dood van het broertje van een lid van de militie Jeish el Mehdi én u had gefilmd hoe leden van een militie een persoon doodschoten (CGVS p.18, p.19). Op basis van de informatie die de militieleden meedeelden aan uw collega's kan er afgeleid worden dat ze na het voorval van 1 januari 2013 langskwamen, daar het broertje het leven liet bij uw bevrijding. U werd expliciet gevraagd wanneer de militieleden precies langsgesproken waren op uw werk voor om uw contactgegevens te vragen. U antwoordde dat ze twee dagen vòòr de ontvoering gekomen waren (CGVS p.23). Bovendien zouden ze in totaal één keer naar uw werk geweest waren (CGVS p.23). Dit is niet in overeenstemming met uw voorgaande verklaringen. U legt met andere woorden geen gelijklopende en coherente verklaringen af over essentiële elementen uit uw asielrelaas. De geloofwaardigheid van uw verklaringen komt dan ook in het gedrang.

Na uw bevrijding werd u overgebracht naar het ziekenhuis. Ondanks dat u bekend had aan de ontvoerders waar het filmpje was, heeft u het nagelaten uw baas op de hoogte te brengen van het potentiële gevaar dat hij liep. Dit is vreemd. U was er immers van overtuigd dat hij niets te maken had met de milities vandaar dat u hem het filmpje overhandigd had (CGVS p.18). Dat u die man niet inlichtte over het mogelijke gevaar dat hij loopt, mag verbazen. U was immers bang dat de groepering uw overste of zijn kinderen zou afpersen. U zou niet in staat geweest zijn hem te contacteren, daar u het telefoonnummer niet had, zo zegt u (CGVS p.24). Ook dit is niet geloofwaardig. Uw vrouw bleek zelfs in staat uw werk te contacteren op de dag dat u vermist raakte (CGVS p.16). Het is in dat opzicht niet aannemelijk dat u uw baas niet zou kunnen contacteren moest u dit nodig achten.

Voorts is het opmerkelijk dat u nagelaten heeft u te informeren over het verder verloop van het onderzoek naar de moord. U was immers ooggetuige van een moord en had deze op film vastgelegd, zo beweert u (CGVS p.13). U stelde dat uw verantwoordelijkheid beëindigd was eens u het filmpje aan uw overste had gegeven. U heeft sindsdien niet meer geïnformeerd naar het verdere verloop van het onderzoek naar de moord. U heeft zelfs geen idee wat er met het filmpje gebeurd is, zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS p.18, p.22). Meer nog ondanks dat u ooggetuige was van een moord werden uw verklaringen nooit afgenomen, niet door de lokale politie die met u ter plekke is gegaan en het lijk aangetroffen heeft, en niet door uw overste aan wie u het filmpje overhandigde (CGVS p.22). Ook dit is merkwaardig. Het feit dat u geen enkele stap hebt ondernomen om na te gaan hoe het onderzoek evolueerde, getuigt van ernstige nalatigheid. Van een politieagent, ook al is deze slechts cameraman, kan redelijkerwijs wel verwacht worden dat deze zijn ambt ernstig neemt en dergelijke zaken nauwlettend opvolgt. Het feit dat u geen interesse toonde in het verdere verloop van het onderzoek, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Na uw schotwonde werd u opgenomen in het ziekenhuis voor verzorging. U moest gedurende een periode van een jaar en drie maanden om de twee maanden op controle in het ziekenhuis (CGVS p.17). U heeft nooit problemen ondervonden in het ziekenhuis. Ook dit is opmerkelijk. U verklaarde immers dat de ziekenhuizen geïnfiltrerd waren door de milities. Zo zouden de identiteitsgegevens van de patiënten via de receptie doorgegeven worden aan de milities (CGVS p.8). Aangezien u gedurende een lange periode op regelmatige basis opgevolgd werd in het ziekenhuis, is het opmerkelijk dat u daar geen problemen ondervonden heeft. U geconfronteerd met uw voorgaande bewering, paste u uw verklaringen aan en zei u dat niet alle ziekenhuizen geïnfiltrerd werden doch enkel de grotere ziekenhuizen (CGVS p.18). Het feit dat u uw verklaringen aanpast naar eigen goeddunken ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder dient er opgemerkt dat uw relaas zich afspeelt in 2013. U heeft Irak pas in juni 2015 verlaten (CGVS p.25). U heeft met andere woorden zeer lang gewacht alvorens het land te verlaten. In tussentijd hebben zich geen nieuwe vervolgingsfeiten voorgedaan. U geconfronteerd met deze bedenking verduidelijkte dat u een aantal fysieke beperkingen opgelopen had in 2013 met name aan uw been en uw oog en dat dit uw vertrek vertraagd had. Als u reeds in 2013 een gegronde vrees voor vervolging koesterde in uw land van herkomst is het niet aannemelijk dat u twee jaar wacht om het land te verlaten

en internationale bescherming aan te vragen. Uw laattijdig vertrek ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen en de ernst van de door u ingeroepen vrees. Dat u door uw fysieke beperkingen niet direct in 2013 uw land van herkomst kon verlaten, kan tot op zekere hoogte worden aangenomen. Wat echter ten zeerste mag verbazen, en eens te meer afbreuk doet aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw beweerde vrees voor vervolging is het feit dat u, nadat u in 2014 het land een eerste keer ontvluchtte, uiteindelijk vrijwillig terugkeerde naar Bagdad. Zo had u in de zomer van 2014 via een reisorganisatie een afspraak geregeld om een visum aan te vragen bij de Belgische ambassade in Amman, Jordanië. Omdat u te laat was voor uw afspraak bij de ambassade ging de deal niet door. U ging dus maar terug naar Bagdad (CGVS p.11). Waarom u op dat moment niet besliste om dan op een andere manier uw reis verder te zetten doch besloot naar Bagdad terug te keren, is niet duidelijk. U haalde aan dat dit op verzoek van het reisbureau was, dat het te duur zou zijn om een maand in Amman te blijven en dat alles opnieuw via het ministerie van cultuur diende te verlopen (CGVS p. 26). Dit verklaart nog niet waarom u niet vanuit Amman probeerde verder te reizen. Dat u voorts, na uw terugkeer naar Bagdad, opnieuw een jaar wachtte alvorens opnieuw het land te verlaten, doet weerom afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. U was toen niet op de hoogte dat u via Turkije het land kon verlaten, zo argumenteert u (CGVS p.26). Ook dit kan niet overtuigen. Van iemand die een gegronde vrees voor vervolging koestert, kan redelijkerwijs verwacht worden dat die zich terdege informeert over de mogelijkheden om het land te verlaten. Het feit dat het u twee jaar gekost heeft alvorens te weten te komen dat een reisweg via Turkije tot de mogelijkheden behoort, hypothekeert de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Ook uw stelling dat u een afspraak had met het reisbureau en al een voorschot had betaald (CGVS p. 26), kan, gezien uw beweerde vrees voor uw leven, geenszins overtuigen. U heeft uiteindelijk in 2015 het land verlaten omdat de militie meer macht zou gekregen hebben dan in 2013 (CGVS p.26). U verklaarde dat u nog steeds gezocht werd, maar slaagde er niet in dit te concretiseren (CGVS p.5).

De vluchtelingenstatus kan u dan ook niet toegekend worden.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonstkaart en huwelijksakte bevestigen uw verklaringen over uw identiteit en burgerlijke stand, gegevens die in deze beslissing niet ter discussie staan. Met uw werkbadge kan u aantonen dat u in 2006 lid was van de politie. Dit gegeven verandert de beoordeling van uw asielmotieven niet. De medische verslagen geven aan dat u een aantal verwondingen heeft opgelopen. Het is echter aan u om aannemelijk te maken hoe u deze verwondingen opgelopen heeft. U heeft het CGVS hier niet van kunnen overtuigen. Kan hier volledigheidshalve nog worden aan toegevoegd dat een arts enkel uitspraken kan doen over de aard van de verwondingen die een persoon heeft opgelopen maar kan nooit met absolute zekerheid uitsluitsel kan geven over de omstandigheden waarin deze letsels werden opgelopen. Wat betreft de verslagen van de politie kan er aangestipt worden dat u enkel kopieën voorlegde en dat deze bijgevolg maar weinig bewijswaarde hebben. Verder zijn het louter handgeschreven teksten, allen in hetzelfde handschrift nota bene, die zeer gemakkelijk kunnen vervalst worden. Op de documenten staat welgeteld één stempel. Er is geen hoofding aanwezig of een ander vormelijk element dat de authenticiteit kan bevestigen. Deze teksten kunnen aldus door eender wie en op eender welk moment zijn opgesteld. Inhoudelijk kan er eveneens aangestipt worden dat een deel van de tekst vanuit de eerste persoon enkelvoud geschreven is en een ander deel vanuit de derde persoon enkelvoud, wat toch ook opmerkelijk is. Bovendien is het zo dat documenten enkel bewijswaarde wanneer ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen. Dit is bij u niet het geval.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de

veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de

mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van art. I A 2 van de Vluchtelingenconventie van Genève.

Verzoeker stelt:

“Dat uit de verklaringen van verzoeker alleszins blijkt dat hij ernstig gevaar loopt, wanneer hij zou terugkeren naar Irak.

Na zijn ontvoering, leefde verzoeker steeds op andere adressen uit vrees voor de militie die hem martelde.

Verzoeker wordt thans nog steeds gezocht door de militie ‘Asaib Ahlou Lhaq’ of ‘Mannen van de Waarheid’.

Zowel op 27.11.2015 en 06.12.2015 werden bedreigingen aan zijn adres gestuurd, dewelke zijn vrouw ontvangen heeft. (stukken 3 & 4)

Eén en ander terwijl de bestreden beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen stelt dat hij geen enkel gevaar zou lopen:

“Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming...

(...)

Voorts is het opmerkelijk dat u nagelaten heeft te informeren over het verder verloop van het onderzoek naar de moord.”

Dat de vrees voor zijn leven alleszins reëel is, gelet op het feit dat de bedreigingen thans nog steeds aanhouden en deze gericht worden aan zijn vrouw.

Verder blijkt ook het kwaad opzet van de milities ten aanzien van verzoeker uit de schrijven dd. 27.11.2015 en dd. 06.12.2015, aangezien deze beide handelen over de periode waarin verzoeker reeds Irak ontvlucht was.

Dat er reeds sinds lange tijd een zeer onstabiele situatie is in Irak.

Dat men derhalve niet anders kan dan besluiten dat verzoeker een reële persoonlijke vrees voor vervolging of zijn leven dient te hebben, wanneer hij zou terugkeren naar Irak.

In die zin stelt ook het advies van Buitenlandse Zaken (stuk 5):

“De veiligheidssituatie in Irak is en blijft onzeker en uiterst gevaarlijk voor alle reizigers.

(...)

In het hele land blijft een hoog risico bestaan op ontvoering, zonder onderscheid in nationaliteit. (...)”

Gelet op het feit dat verzoeker reeds meermaals het slachtoffer werd van een ontvoering en aanhoudende bedreigingen door milities, wordt zijn veiligheid in Irak alleszins in sterke mate in gevaar gebracht.”

2.1.2. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van art. 48/4 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Verzoeker stelt:

“Dat de beslissing stelt dat verzoeker geen enkel risico loopt:

“Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin de burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van het geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval hun regio van herkomst te verlaten.

(...)

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door art. 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.”

Nochtans wordt in de bestreden beslissing gesteld:

“(…)

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 oktober 2015 blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk is aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of de status van subsidiair beschermde. (...)”

Dat de bestreden beslissing derhalve zelf uitdrukkelijk stelt dat er een reëel gevaar bestaat in Irak en de situatie uiterst gevaarlijk is. Er vallen zelfs nog steeds burgerslachtoffers.

Dat uit de verklaringen alsmede uit stukken 3 en 4 blijkt dat verzoeker wel degelijk gevaar loopt wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst, t.t.z. Irak. Eén en ander rekening houdende met het feit dat hij getuige was van een moord.

Het advies van Buitenlandse zaken wijst eens te meer op het feit dat de situatie in Irak zeer gevaarlijk blijft. (stuk 5):

Verder stelt de bestreden beslissing dat de aard, intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn.

Opnieuw dient in deze verwezen te worden naar het advies van Buitenlandse Zaken. (stuk 5):

“De gevechten in het noorden en het westen, de interventie van de internationale coalitie tegen de terreurgroep IS/Daesh en de dreiging van een uitbreiding van het geweld naar Bagdad zorgen ervoor dat de situatie erg onzeker en gespannen is.”

De gevaarlijke situatie in Bagdad werd opnieuw bevestigd door de verschillende aanslagen waarbij tientallen doden vielen, zo op 13.08.2015, 13.11.2015 en 21.11.2015.

Een terugkeer van verzoeker naar Irak zou derhalve uiterst gevaarlijk zijn, waarbij hij een reële vrees voor zijn leven dient te koesteren.”

2.1.3. Het derde middel is gebaseerd op een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald een schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt:

“Dat de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen eerder summier gemotiveerd werd.

Het Commissariaat-Generaal stelt met betrekking tot de documenten die verzoeker voorlegde:

“(…) Dit is niet in overeenstemming met uw voorgaande verklaringen.

(...)

Bovendien is het zo dat documenten enkel bewijswaarde verkrijgen wanneer ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen. Dit is bij u niet het geval.

(...)”

In de bestreden beslissing wordt niet aangegeven wat verzoeker in zijn voorgaande verklaringen zou gesteld hebben, noch wordt gepreciseerd in welke zin zijn verklaringen ongeloofwaardig zijn met betrekking tot de voorgelegde documenten.

Verder stelt de bestreden beslissing:

“De medische verslagen geven aan dat u een aantal verwondingen opgelopen heeft. U heeft het CGVS hier niet van kunnen overtuigen. (...)”

Verzoeker kan hieruit niet afleiden wat het Commissariaat-Generaal hier precies mee bedoelt. Waarvan heeft hij het Commissariaat niet kunnen overtuigen?

De littekens van de verwondingen spreken nochtans boekdelen. (stuk 2)

Dat één en ander niet getuigt van een behoorlijke rechtsbedeling en derhalve niet kan besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus alsook van de subsidiaire beschermingsstatus.”

2.2.1. De drie middelen worden omwille van hun onderlinge verwevenheid samen behandeld.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.3. Aan verzoekers asielrelaas werd geen geloof gehecht omdat (i) het niet aannemelijk is dat verzoeker werd gezien tijdens het filmen van een moord (ii) zijn verklaringen inzake hetgeen hem overkwam incoherent waren (iii) verzoeker zijn baas niet inlichtte over het gevaar dat hij liep (iv) verzoeker zich niet verder informeerde over het voorval (v) het relaas zich voordeed in januari 2013 en verzoeker, na een vruchteloze poging om in Amman een visum te bekomen, in 2014 vanuit Amman naar Bagdad terugkeerde. Verzoekers verklaringen zijn tevens niet verzoenbaar met zijn profiel als politieagent.

Verzoeker onderneemt geen poging om de omstandige motivering concreet te weerleggen.

De verwijzing naar de stukken 3 en 4 die bij het verzoekschrift werden gevoegd, is niet dienstig. Het betreffen Arabischtalige documenten die niet voorzien zijn van een vertaling. Luidens artikel 8 PR RvV dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden de stukken 3 en 4, zoals gevoegd bij het verzoekschrift, door de Raad niet in overweging genomen.

Het reisadvies van de Buitenlandse Zaken is evenmin nuttig ter weerlegging van de motivering. Het neergelegde reisadvies is bestemd voor reislustige Belgen en vormt geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus.

Inzake de door verzoeker bijgebrachte documenten stelt de bestreden beslissing:

“De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonstkaart en huwelijksakte bevestigen uw verklaringen over uw identiteit en burgerlijke stand, gegevens die in deze beslissing niet ter discussie staan. Met uw werkbadge kan u aantonen dat u in 2006 lid was van de politie. Dit gegeven verandert de beoordeling van uw asielmotieven niet. De medische verslagen geven aan dat u een aantal verwondingen heeft opgelopen. Het is echter aan u om aannemelijk te maken hoe u deze verwondingen opgelopen heeft. U heeft het CGVS hier niet van kunnen overtuigen. Kan hier volledigheidshalve nog worden aan toegevoegd dat een arts enkel uitspraken kan doen over de aard van de verwondingen die een persoon heeft opgelopen maar kan nooit met absolute zekerheid uitsluitel kan geven over de omstandigheden waarin deze letsels werden opgelopen. Wat betreft de verslagen van de politie kan er aangestipt worden dat u enkel kopieën voorlegde en dat deze bijgevolg maar weinig bewijswaarde hebben. Verder zijn het louter handgeschreven teksten, allen in hetzelfde handschrift nota bene, die zeer gemakkelijk kunnen vervalst worden. Op de documenten staat welgeteld één stempel. Er is geen hoofding aanwezig of een ander vormelijk element dat de authenticiteit kan bevestigen. Deze teksten kunnen aldus door eender wie en op eender welk moment zijn opgesteld. Inhoudelijk kan er eveneens aangestipt worden dat een deel van de tekst vanuit de eerste persoon enkelvoud geschreven is en een ander deel vanuit de derde persoon enkelvoud, wat toch ook opmerkelijk is. Bovendien is het zo dat documenten enkel bewijswaarde wanneer ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen. Dit is bij u niet het geval.”

De appreciatie en motivering inzake de bijgebrachte documenten is terecht en pertinent. De loutere verwijzing naar littekens van verwondingen (ook stuk 2 bij het verzoekschrift) is niet afdoende om een relaas geloofwaardig te maken. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers relaas omwille van verscheidene ongeloofwaardige verklaringen en ongerijmdheden niet

plausibel werd geacht. Een loutere verwijzing naar littekens die zouden zijn voortgevloeid uit deze ongeloofwaardige verklaringen kan verzoeker niet herstellen in zijn teloorgegane geloofwaardigheid.

De motivering inzake verzoekers vluchtelingenrelaas vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt, daar deze niet afdoende wordt weerlegd, door de Raad overgenomen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de informatie zoals toegevoegd aan het administratief dossier (map 'landeninformatie') blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden minder gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om

aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad verder opgeheven. Tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat het "Upper Tribunal" (Immigration and Asylum Chamber) van het Verenigd Koninkrijk op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen als deze in voornoemde landeninformatie tot de conclusie komt dat er in de stad Bagdad geen sprake is van een situatie zoals gesteld in artikel 15 sub c) van de richtlijn (*AA (Article 15(c)) Iraq CG*, [2015] UKUT 00544 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 October 2015, <http://www.refworld.org/docid/561224e24.htm>, punt 118 e.v.).

Daarnaast heeft het EHRM zijn standpunt bevestigd omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak. Het EHRM heeft daarbij gesteld dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak sinds juni 2014 verslechterd is, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, § 53, § 54, § 55).

Het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken (rechtspiegingsdossier, stuk 1, bijlage 5) doet aan het voorgaande geen afbreuk. In dit kader dient te worden opgemerkt dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen. Dit advies vormt, te meer daar het uitdrukkelijk rekening houdt met het verhoogde risico dat buitenlanders in Irak lopen, geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS